

Morena

Un còp èra, dins la Val d'Aosta, i aviá una montanheta, polida polida e erborosa, enrodada de monts nauts. Li disián Morena. Al començament d'un ivèrn plan aspre, venguèt melenconica, perque la nèu aviá cobèrt los pasturals e la cima èra pas qu'un rocàs lis. Se plorava de longa.

Un jorn que lo solelh lusissíá mai que de costuma, Beluguet, un lausèrt coetejaire, sortiguèt de la noga de cocotier abandonada per un dròlle e que li servissíá d'abric. Beluguet èra mai que curios e aimava de descobrir lo mond espectacular que l'enrodava.

D'un còp, ausiguèt qualqu'un que plorava, limpèt duscas a la cima de la montanheta.

- Ai besonh d'un pauc de vam, sanglotava Morena, un rai de solelh e quelques gotas d'aiga per me reviscolare tornar escandilhar !

-D'aise ! li diguèt lo lausèrt, t'ajudarei. Vau veire sénher Esquiròl e dòna Mirgueta que son de cranes potingaires, capables d'esclarzir totes los problèmas que sián.

E partiguèt sul pic en cèrca de Clic lo gigant, amic de las bèstias, que viviá prèp del flume Arcolan, per li demandar de l'acompanhar dins aquela aventura.

- Clic !!! Clic !!! La colina es malauta. La cal ajudar. Es nòstra amiga.

- D'aise, lausèrt ! T'ajudarei, mas ara la nuèch se sarra, òm i vèi pas res. Esperem deman, li respondèt lo gigant.

- Non, non, sul pic, que l'agla Salvatja, o vei tot e o sap tot. Anem, despacha-te. Seguís-me !

Clic se metèt en camin tranquilament del temps que Beluget limpava cap al nis de l'agla.

- Salvatja ! Salvatja ! Es malauta la montanheta. Me pòs ensenhar lo camin per retrobar sénher Esquiròl e dòna Mirgueta ?

- Fa negre. Riscatz de vos perdre per la forèt, respondèt l'aucèl. Seguissètz aquel camin de las caladas lusentas : mena a la jaça de Morre Blanc, lo rainal. Li demandaretz ajuda.

-Morre Blanc !!! Morre Blanc !!! Es malauta la montanheta. Sèm a cercar una potinga. Ajuda-nos !

- Fa nuèch, se vei pas res, sosquèt lo rainal a votz nauta.

-Anem, afana-te, i a urgéncia ! Es Morena que nos abriga e nos apara. La devèm ajudar.

- Badarai, respondèt Morre Blanc. Seguissètz lo resson de ma votz. Devètz passar un pont sus una cascada. Al fons, traparetz lo camin del Bòsc magic. Atencion de plan seguir lo caminòt ensenhat per la placa del campairòl roge.

Un còp a la cascada, Beluguet manquèt de tombar dins l'aiga : lo pont i èra pas pus. La nèu se l'èra emportat.
- Capitarai pas. Morena garirà pas ! cridava lo lausèrt, desesperat.
- D'aise, lausèrt ! Diguèt Clic tranquillement, soi un gigant : me pausi lo pè drech d'un costat del barrenc, paf ! e l'esquèrre de l'autre, paf ! Anem, vèni, monta sus mas espatlas.

Camina que caminaràn, los dos amics contunhèron, passèron la forèst e... quina suspresa !
Al mièg del bòsc vegèron un masuc mirgalhat : èra la farmacia de sénher Esquiròl e de dòna Mirgueta.
Los especialistas aprestèron un siròp d'abajons e de fragas, de pastilhas als edelweisses e de Taupirina, un glacet deliciós al chocolat blanc.

A la lèsta, Beluguet e Clic menèron las potingas miraclosas a Morena. La montanheta engoliguèt siròp e pastilhas, tastèt lo glacet e... tornèt trobar son vam e son sorire.

Aval, al pè de Morena, los estajants del vilatge farguèron un òrt de besucariás per que la colina manque jamai pus de lepetariás per se passar l'ivèrn. Tot pròche d'aquel Bòsc dels Delicis, creissèron d'arbres immenses per abrigar totes las bèstias que l'avián ajudada !

Cada estiu, de toristas van en escorreguda per cercar aquel òrt de besucariás, mas... cal èsser tot plen brave per lo trobar.